

Soigneren en afschminken.

Zondagmorgen stonden we om 08.45 uur paraat voor de lange rit naar het hoge noord-oosten. De kasseienklassieker Therme omloop van Exloo in het kader van de beloftenacompetitie stond op het programma. De renners Wouter, Tim, van Tempo-Bruns en Nick v. D. Rob en Teun van het Snelle Wiel knepen de billen al samen voor hetgeen hun te wachten zou staan. De begeleidingsstaf bestond vandaag uit Jan Faasen, Bart Faasen en Henk van de Voort. Onderweg in Heteren zouden we ook nog Steven oppikken. Steven zou na een lange blessureperiode weer voor het eerst voorzichtig zijn opwachting maken in het wedstrijdgeburen. De wederom weer voortreffelijk door Bruns gesponsorde bus werd volgepakt en met Bart achter het stuur naar de bestemming gereden en Jan was de piloot van de oranje Peugeot. Er was niets afgesproken, maar toch toen ik eenmaal rondkeek zaten er drie Snelle Wielers in hetzelfde wagentje. Tot Heteren verliep de reis voorspoedig en we waren eerder op het afgesproken punt dan Steven, maar dat was ook maar vijf minuten. Het eerste plan wat we hadden om de fiets van Steven op het dak te plaatsen werd afgeblazen. De lucht in de richting waar we heen moesten was aardedonker, dus dan toch maar in de bus ter bescherming. Steven nog even een clubpootje aangedaan (dat zat nog niet in zijn pakket) en weg met de bubs. De regen naderde, niet meer normaal! Ruitenwissers op dubbele snelheid en maar turen naar de strepen op de weg. In de auto was het redelijk stil, zo stil zelfs dat er af en toe gevraagd werd of Nick nog wel aanwezig was omdat hij uit het zicht van de binnenspiegel zat. Een bevestigend gekreun kwam er uit. Gelukkig, hij was er nog. Even na Hoogeveen werd het droog zodat we de laatste 70 km weer iets van de weg en omgeving konden zien. Onderweg kwam ik er achter dat Teun geen familie was van, en deze vraag al meer dan honderd keer gehoord had. De vader van Rob was een oud collega van mij en Rob probeerde vaktechnisch in zijn voetsporen te treden. Nick deed een opleiding in de architectuur en Teun deed interieur en meubelmaken. Een mooi trio voor de toekomst. Dus als je wat te ontwerpen hebt: TeRoNi !!!!!!! (of een andere volgorde naar keuze)

Net voor we Exloo binnenreden veerde Nick op: He, dit ken ik, hier ben ik meer geweest. Gelukkig, leven !!! In Exloo werden we voor sightseeing het hele dorp rondgestuurd en via smalle paadjes en over een voetbalveld naar de opstelplaats verwezen. Hulde voor de chauffeur van de bus, wat vooruit er niet in past, kan achteruit zo mogelijk wel. Dus zo geroepen is zo gedaan. Na dik 2 ½ uur in de auto op naar de inschrijving en koffie. Dat dat weer vlekkeloos verliep is een vast gegeven na de terdege voorbereiding. Jan en Bart naar de ploegleidersvergadering en Henk met de mannen naar het kleedlokaal. Ondertussen kwamen er verschillende individuen op racefietsen de opstelplaats opgereden. Goed turen. Inderdaad, achter de stofmaskers boven wat bobbels zaten toch echt vrouwengezichten. Hoezo soigneren!!! Zou ons dat straks ook te wachten staan?

Jan had vorige week bij de omloop Hoekse Waard een wijze les van Niek Basten goed in de oren geknoot. "Als er geen plee-papier is kun je het nog altijd met je koers-shirtje doen" en nog eleganter: "Je kunt je shirtje ook in de pot laten vallen." hé Corné.

De meegebrachte plee-rol bracht dus een welgewaardeerde uitkomst. Terwijl de mannen zich omkleedden werd buiten in een verzengend drukkende temperatuur door de technische staf het materieel in gereedheid gebracht. Rondom ons werd er door de dames en hun begeleiding flink afgeschminkt en dat maakte het toch wel wat aangenamer, ook al kan ik de conclusie trekken dat verbaal weinig verschil zit tussen beide seksen wat betreft (scheld)woordenschat. Na wat uitleg hoe het parcours in elkaar zat gingen de mannen tekenen en warm-rijden. Steven kreeg de intentie mee om na die vervelende blessure zo lang mogelijk het "wedstrijdgevoel op te snuiven" en zeker niet tot

“kapot” door te gaan. Van de rest werd verwacht door te gaan en de finish te halen, dit in verband met de te behalen punten. “Alleen de koers verlaten als de jury daar een teken toe geeft”, was het crescendo.

Om 14.00 uur valt het startschot. Weer niemand geraakt. Goeie schutters hebben ze niet bij de KNWU.

De gebruikelijke schermutselingen in het begin. Ieder zoekt zijn plaatsje, zowel de renners als het gefriemel achter in de koers met de volgauto's. We hebben auto 10. Een plaatsje lager dan vorige keer, maar daar was de volledig mislukte Kersenomloop debet aan. Omdat het landschap weids is hebben we regelmatig zicht op de renners en dan vallen de oranje shirtjes van Tempo meteen op. Er rijden nagenoeg geen dezelfde kleuren in dit peloton. Na een kilometer of dertig zien we Steven de rol lossen. Lang niet de eerste, want in de neutralisatie kwamen we er al een tegen vol in de kramp. Over voorbereiding gesproken !! Steven waagt er nog een spurtje aan en sluit weer voor even aan. Daarna komt hij weer tussen de wagens en hangt nog een tijdje bij een collega ploegleider aan de bumper. Koers over voor Steven, maar het gevoel is gedeeltelijk terug. Hij was niet helemaal tevreden over zijn kortstondig optreden. Het had langer mogen zijn. Volgende keer dan maar. Die afspraak staat nu. Weer de gebruikelijke valpartij onderweg. Geen van ons erbij. Wel weer eentje van die ploeg waar Twan vorige week zijn vocabulaire aan scheldwoorden tegen liet leegstromen. Zo raakt die ploeg wel heel snel van zijn renners af. Niet veel later krijgen we Teun in het vizier. Lossen, weer aanhaken enz. je kent het wel. Uitstel van exec.... Aanhaken aan de PI wagen was ook weer geen optie omdat de achter ons rijdende jury wild begon te claxoneren en armgebaren te maken. Gas erop en einde koers voor Teun. Daarna weer de kasseien op. Veel stof maar geen afscheiding. Een oliespoor verraad een carterpan-collaps. Jawel hoor. Een eindje verderop staat een vlamnieuwe BMW cabrio met twee beeldschone rondemissen op de achterbank in een plas olie. Zullen ze bij de plaatselijke garage ook weer blij zijn. Diverse bandbreuken, wij reden na een poosje zowat als eerste ploegleidersauto. Veel lek bij de Piels mannen. Maar de klasse van de Piels mannen is aanwezig en ze komen allemaal terug, ook wel geholpen door een geslepen ploegleider die de mazen van de koers kent. Ook veel groen en wit van onze Valkenswaardse collega's. Deze hebben iets minder klasse denk ik en komen nagenoeg niet meer terug. In de wandelgangen hoorde ik later dat ze daar goedkoop aan gebruikte tubes van de Rabobank kunnen komen. Ik schat dat daar dan wel wat steentjes van de ongeplaveide wegen van de Giro ingezet zullen hebben. Zeker weten doe ik het niet, het is maar gissen.

Wij als clubke, met voornamelijk privé materiaal geen enkele lekke band. Onder een straf tempo gaat de koers verder. Geen bressen van enige betekenis worden er geslagen. Net voor de verving in de ploegleiderswagen toeslaat meldt de koersradio een valpartij in de bevoorradingszone. Tempo renner erbij. Eruit, en jawel hoor. Rob ligt gestrekt op het wegdek. Een of andere collega renner heeft wat onhandig met zijn etenszakje gezwaaid en Rob is eraf getuimeld. Hij heeft wat last van zijn persoonlijk gereedschap dat hij in zijn verkeringstijd en later nog nodig denkt te hebben. Een EHBO ster wil even via zijn broekspijpen naar binnen om een conclusie te trekken. Rob kijkt ze aan. Kijkt nog eens, springt overeind, pakt z'n fiets en zijn sporttas (de valpartij gebeurde net voor de verzorgingsauto) en scheurt naar de douches in Exloo. Voor Rob geen vriend(innen)enhulp vandaag. Hij gaat zelf aan het wikken en wegen, gelukkig. Niet geklutst. De koers maar weer opgevat. Leuk voor de chauffeur, mocht ook eens gaan inhalen tot z'n plekkie weer daar was.

Kopgroep: eindelijk worden wat nummers afgeroepen. Geen bekend nummer erbij. Balen. Maar dan: een groepje van vijf weet de kloof alsnog te dichten. Wouter erbij, hèhè. Wachten tot de voorsprong zodanig is dat we naar voren mogen. Het schiet niet op. De bres is wel daar, de koers lijkt beslist maar de marge groeit niet genoeg. De belangen te verdeeld. Te veel Piels, Rucanor en de Jonge Renner. In het peloton zien we af en toe Tim en Nick nog hun uiterste best doen in de voorste gelederen. Zij zijn nog scherp. De lucht kleurt inktzwart. Druppel druppel. Een enorme donderslag en druppel druppel wordt een hoosbui. Geen hand voor ogen meer te zien. Bliksem, zwiepende bomen en water. Was het een vijf minuten eerder stof dat je alle zicht ontnam, nu het omgekeerde. De jury nam een wijs besluit. Het was nog maar amper vijf kilometer naar een volgende finishpassage en men besloot de koers af te blazen. Er werd wel een klassement gemaakt. De renners in de kopgroep werden door een motorrijder op de hoogte gebracht. Dat dat in alle consternatie niet juist werd overgebracht bracht de één de overwinning en de ander een lagere klassering omdat die dacht dat der nog een omloopje van 4 km moest worden gereden. Wij konden de beslissing van de jury respecteren omdat de begeleidende motoren veel moeite hadden hun "fietske" op de weg te houden. Sommige renners wilden achteraf pratende nog wel doorrijden, maar die hadden denk ik niet zo goed in de peiling dat ze ook maar één lichaam hebben. Daarna een geïmproviseerde hulding in de zaal. Buiten was het podium weggespoeld. Wouter bleek uiteindelijk 13e te zijn geworden en heeft zijn stijgende lijn goed vast weten te houden zo. Tim en Nick zijn in de voorste gelederen van het peloton gefinisht respectievelijk plaats 34 en 45. Hulde mannen. Zoals de titel van het verhaal al luidt:

Soigneren doen we in de voorbereiding, de regen schminkt wel af. Wij zagen er stukken beter uit dan de vrouwen eerder op de dag, en dat willen we zo houden. (Geen commentaar graag)

Nog even wachten op de prijsenveloppe van Wouter, wat wriemelen en weer op dezelfde plaats terugkomen in Exloo en weer wriemelen en toen de lange weg naar huis. Onderweg nog even in Heteren afscheid genomen van Steven onder het genot van een Happy Meal. (Waren ze verder op de terugweg tenminste rustig met hun speeltje) Heel toevallig kwamen bij die Mac nog de winnaar van vorige week in Mierlo tegen. Hij van het zuiden (ronde van Limburg) naar het Noorden en wij naar het Zuiden. Gert Jan, hoe was het vandaag in Limburg?? Op z'n Twents uitgesproken "Bagger"

"Bagger" daar konden wij ons als wedstrijdverloop niet in vinden vandaag. Gelukkig maar.

Mogelijk volgende keer weer een volgauto nummer lager.

Uw reporter uit de koers.